

[Automatic captions by Autotekst using OpenAI Whisper V3. May contain recognition errors.]

[SPEAKER_01]

Forestil dig et barn, der vokser op i utryghed. Mange tror, at historien så er skrevet på det tidspunkt. At trauma følger barnet ind i voksenlivet. Men det behøver ikke at være sådan. Gennem forståelse af forbundethed og tryghed, så kan cyklusen brydes. I dag så taler vi om, hvordan vi kan hjælpe traumatiserede børn, og hvad cirklen af sikkerhed og forbundethed kan lære os om at genopfatte tillid.

[SPEAKER_00]

Du lytter nu til en episode af podcasten Café Student, som er lagt af Institut for Socialfag ved Universitetet i Stavanger. I denne episode skal jeg få snakket med Rikke Ludvigsen. Hun har nylig kommet ud med et bog om det vigtige arbejde, hun over år har jobbet med, altså at hjælpe barn, som er traumatiserede. Bogen hedder A Professional Guide to Working with Vulnerable and Traumatized Children – The Healing Circle. Men før vi går i gang, Rikke, kan ikke du kort introducere dig selv?

[SPEAKER_01]

Det kan du tro, Henke. Jeg er uddannet socialt rådgiver med efteruddannelse inden for sikkerhedsspringlægning, løsningsfokuseret korttids terapi og EMDR-traumaterapi og så sleep-and-dorks-metoden til stabilisering af kronisk traumatiserede børn og unge. Her i januar har jeg 25 års erfaring i at arbejde med udsatte børn og deres familie fra forskellige kontekster, jeg har arbejdet i, fra døgninstitutioner, krisecenter, myndighedsområde og så også som familiebehandler i sager med vold og overgreb og massiv omsorgssvigt og høje komplekse problemstillinger. De sidste 14 år har jeg fungeret som underviser, supervisor, konsulent og travmebehandler, og som selvstændig. Og i dag så har jeg stiftet og medstiftet tre sociale organisationer, som alle sammen arbejder med sikkerhed og travmehævning for både børn, unge og voksne. Og de hedder Safe Children, Vasilis og Sister Power International. I 2009 var jeg så heldig at være en af de første, der blev uddannet i sikkerhedsplanlægning i Danmark. Og jeg har trænet af både Andrew Tunnell og Sonja Parker og Susie Essex. Og har sidenhen gennem min traumauddannelse udviklet min praksis til at være traumahus og sikkerhedsplanlægning. Og så har jeg gennem de her 14 år trænet metoder med mere end 1000 professionelle på børneområdet herhjemme i Danmark. Og særligt mange socialrådgiver og familiebehandlere i arbejdet med det. det løsningsfokuserede og traumafokuserede arbejde på børneområdet, og så sikkerhedsplanlægning. Herigennem har jeg udviklet min egen model til netop det arbejde, kaldet The Circle of Safety and Reconnection. Og i juni i 2024, så udgav jeg i samarbejde med Routens en bog om metoden, som du nævnte, Professionals Guide to Working with Vulnerable and Traumatized Children, The Healing Circle.

[SPEAKER_00]

Det er en imponerende række.

Tusind, tusind tak.

Mit navn er altså Venke Hovland.

Jeg jobber på Institut for Socialfag, Universitetet i Stavanger, der jeg underviser på barnevernspedagoguddanningen, og jeg jobber med ulike forskningsprosjekter.

Nu har vi jo fået hørt lidt om dig og din bakgrunn, Rikke, men kan ikke du også si noe om, hvorfor du ser, at akkurat dette arbeide med trøstbevidst omsorg er så viktig?

Det er et riktig godt spørsmål.

[SPEAKER_01]

Når vi arbeider traumainformert, så flytter vi fokus fra spørsmålet om, hva er det galt med deg, til et langt mere meningsfullt spørsmål om, hva er det som har skjedd med deg.

Og det spørsmål, det endrer alt, i hvert fall i min optikk.

Det fjerner med det samme store mengder av skyld og skam i den enkelte person, som vi arbeider med.

Og det inviterer også til en forståelse og innsikt i stedet for ekspertvurderinger på, hvordan man skal fikse problemer.

Min erfaring er, at det åpner døren til dialog og til samarbeid og til heling og hjelper oss til å være nysgjerrige og spørre spørsmålet om, hva den enkelte har bruk for til å kunne hele.

afhængig af, hva det er som har skjedd med den person.

Jeg taler om traumaheling, som reisen hjelper seg selv.

Og hvert menneske har sin reise.

Mitt motto er, husk, det er håp for heling.

Og det er simpelthen basert på alle de mange levende fortellinger, som jeg har vært vitne til, hvor det å arbeide med menneskets trauma har skapt langt større forandringer, enn de selv eller deres profesjonelle behandlere hadde turde håpe og tro på.

[SPEAKER_00]

Ja, trauma er en viktig strategi, som den enkelte har lært seg for å overleve på en måte.

Altså måter mennesker har lært å håndtere det, som var truende.

Er det noe sånnt?

Ja.

[SPEAKER_01]

Jeg ser det så, at trauma er et tegn for menneskets bevidsthed om, at overveldende hendelser fra fortiden ikke er blitt bearbejdet.

Og derfor handler viktigheten av å arbeide traumainformert, som nevnt i starten, generelt om å skape en forståelse for å gi en forklaring på, og ikke en undskyldning for, men en forklaring på, hvordan fortidens hendelser skaper forstyrrelser i nået for de mennesker, som jeg arbeider med.

Så det handler om å se det hele menneske bag adferden.

Fordi når jeg sitter sammen med folk og ser deres traumalinjer og ser sammenhengen mellom den og de utfordringer og reaksjoner, som de har i nået, så gir deres adferd alltid mening.

Se det i lyset av deres historie.

Også når den tilsynelatende ser fullstendig uforståelig ut for oss, der står og kigger på det udefra menneskets bevidsthed.

Men alt for ofte så reagerer og vurderer vi profesjonelle kun på den

udadreagerende adfærd eller tilbagetrækning eller modstanden, som menneskene viser, eller deres behov for kontrol.

Og vi glemmer, at det ofte er måder at overleve på, og et udtryk for overlevt strategier, som de har fået til at beskytte sig selv og have kontrol i en verden, som fortsat føles farlig, selv om de traumatiske hændelser faktisk hører til i forhold til dem.

[SPEAKER_00]

Sådan at for at jobbe med disse drømmene, så må barnet være i sikkerhed.

[SPEAKER_01]

Ja, det er vigtigt at sige, at før man kan tale om at noget er et trauma, så skal det høre til i forhold til at være overstået.

For ellers er det faktisk fortsat traumatiske hændelser og livsvilkår, som vi først skal skabe sikkerhed for at stoppe.

Og derfor så er sikkerhed det første trin i min model til at skabe sikkerhed og traumaheling for børn og unge.

Vi kan ikke udvikle os, før vi føler os trygge og sikre.

Og hvis et barn fortsat er i vold og overgreb, for eksempel, så skal det bruges i bogen af forsvarsmekanismer til at beskytte sig selv mod de udefarkommende farer.

Altså det er vigtigt, at...

at barnet bruger de ressourcer, som de har til at beskytte sig selv.

Så når vi møder børn og unge eller voksne, der bærer på trauma, så må vores første opgave altid være at vurdere, hvorvidt de faktisk er i sikkerhed, og arbejde for at skabe sikkerhed, hvis den ikke er til stede.

Og det tænker jeg, det er noget af det, vi skal vende tilbage med, når vi kommer mere ind i sikkerhedsplanlægningssnakken.

[SPEAKER_00]

For i denne sikkerhedsplanlægning, som vi skal videre på, ligger der vel også nogle forhold om at forebygge retraumatisering?

[SPEAKER_01]

Det har du ret i, Venke.

Det at arbejde traumainformeret, det handler også om at forberede bygge retomatisering, som du siger her.

Alt for ofte så kommer mennesker ind i vores systemer, der helt utilsigtede, uden at ville det, genskaber oplevelsen af kontroltag og en overvindende følelse af hjælpeløshed, som faktisk er forbundet med traumaerne.

Fx når vi stiller krav til dem, før vi har skabt tryghed i vores relation.

Når vi træffer beskytninger på dem, i stedet for med dem.

Så de oplever magten til stede i relationen.

Og derfor kræver det, at vi som fagpersoner og som medmennesker hele tiden spørger os selv om, hvordan påvirker mine handlinger den anden?

Hvad er det, vi får frem med vores handlinger?

Føles det her trygt og inddragende?

Føles det værdigt og anerkendende?

Og hvis det ikke gør, hvad kan vi så gøre anderledes i vores praksis for at få et anderledes resultat?

i vores samarbejde og i dialogen med de mennesker.

Og på den måde kan vi faktisk være med til at understøtte helingen i vores position, når vi nødder de mennesker, vi arbejder med.

Så det handler om at hjælpe dem til at genoprette forbindelsen til sig selv, til

andre, til livet, og at se styrken i det, der engang var overlevelse, Og så hjælpe med, at den styrke kan blive til sundnæstringstrategier og livskraft.
Så lave det skift.

[SPEAKER_00]
Livskraft, siger du.

[SPEAKER_01]
Hvad ligger det i der?
Iboende livskraft, som vi har i os som mennesker, er hos traumatiserede mennesker blevet fastlåst og frostholdt fast i overlevelse og i traumerne. Og er dermed også blevet blokeret til at flyde frit.
Så når vi hælder traumerne, så vil de få adgang til deres helt naturlige energi igen.
Så når vi møder mennesker med viden og varme og værdighed, så skaber vi grobund for bæredygtige forandringer.
Ikke som noget, vi påtvinger andre, men som noget, vi bygger sammen.
Skridt for skridt og relation til relation.
Og det er derfor, jeg mener, at den traumainformerede praksis ikke bare er vigtig, den er helt nødvendig.
Og det er her, vi finder nøglen til ægte healing og til menneskelig vækst og deres iboende livskraft for den enkelte, men også til et samfund, hvor ingen er efterladt alene.
Og det er det, som traumatiserede mennesker virkelig har en oplevelse af, det er at være alene i deres overlevtidsverden.

[SPEAKER_00]
Det kunne nok være ganske interessant for vore lyttere at få høre om du har nogle eksempler fra praksisrækken.
Kanskje vi kunne få blevet kendt med et barn eller et par barn, du har jobbet med.
Har du nogle sådan gode eksempler?

[SPEAKER_01]
Når du spørger, så husker jeg specielt Sama Noveliva, som er to drenge på 15 og 10 år, som jeg har arbejdet med for nogle år siden.
Og da jeg mødte dem første gang, så var det i en situation, hvor kommunen lige havde fået en underretning med bekymring om, at drengene var udsat for vold i hjemmet og var vidne til voldelige konflikter i hjemmet.
Og hvor kommunen ringede og spurgte, om jeg ville hjælpe familien til at skabe sikkerhed for drengene samme dag.
Deres underretning, den lød så bl.a.
på, at drengene blev slået, grebet hårdt i, skubbet og håbt af af deres mor flere gange om ugen.
Og når morens ny kæreste var hos dem, så endte også i voldelige og kaotiske konflikter med skrig og råb og trusler.
og smækkende døre, og det var blevet værre i løbet af de sidste seks måneder.
Og i den periode, så havde drengene også været vidne til, at moren faktisk havde kørt kæresten ned med deres bil, mens de sad inden.
Så på den måde, så kunne moren på ingen måde beskytte Simon Oliver mod de her konflikter.
Og det beskrives også i underretningen, at drengene er virkelig påvirket af det, så nu er de så bange for at være i deres hjem og føler sig skræmte og angstlige

og vil ikke tale om det med andre.

Og de er hyperaktive og føler sig alene, hjælpeløse og overvældede af de her overvældende oplevelser.

Som jeg lige nævnte for dig, Nenge, i virkeligheden handler rigtig meget om, at potentielt kan give traumer.

At aleneheden hjælper løsheden og overværelsen i oplevelserne.

[SPEAKER_00]

Det har virkelig været som at disse gutterne trænger hjælp til at komme i sikkerhed, som du snakker om.

Hvordan ser du frem?

For at beskrive dette, som du også beskriver om i boken, det er dette med The Circle of Safety and Reconnection.

Hvordan går du frem her?

[SPEAKER_01]

Min model, The Circle of Safety and Reconnection, det er en løsningsfokuseret, traumaorienteret, holistisk og medfølgende refleksionsmodel.

Og den har jeg udviklet til fagfolk inden for social arbejde, til skoleområdet, daginstitutioner, plejefamilie, døgninstitutioner, psykiatrien og andre sundhedsprofessioner.

til at kunne kvalificere deres arbejde med at vurdere og styrke udsatte børn og unges sikkerhed, den daglige omsorg, deres sundhed, travl med heling, trivsel og resiliens.

Og den tilbyder en struktureret 8-trins-proces.

[SPEAKER_00]

Akkurat.

Så du har delt det ind i en trin her, altså en 8-trins-proces.

Kanskje du skal sige lidt mere om, hvad det handler om?

[SPEAKER_01]

Ja, det første trin, vil jeg gå ind i, det handler om at vurdere, hvorvidt barnet er i sikkerhed mod vold, overgreb og massiv omsorgssvigt tidligt i livet. Ligesom du kan høre, at Samuel og Oliver var udsat for, eller der var bekymring for, at de var udsat for.

Så der er det første, vi kigger på, det er sikkerheden.

Også omkring tidlige omsorgsvigtige livet, som vurderes så alarmerende i forhold til børns udvikling, som f.eks.

spædebørn.

Der skal man også skabe sikkerhed for, at omsorgen er tilstrækkelighed for, at de ikke bliver tidlig skadet.

Så det første trin er derfor, er der sikkerhed?

Og hvis svaret er nej, så må man springe de andre refleksive elementer over i de yderligere trin, der kommer, og så springe lige hen til trin 8, som er det sidste, og lave en sikkerhedsplan.

Og det var det, som vi gjorde, som Sam og Olli var samme dag, hvor jeg mødte dem, fordi bekymringen var så høj, at vi måtte skabe kudsikkerhed for dem øjeblikkeligt.

Det gjorde vi ved at involvere deres private netværk omkring dem til at skabe sikkerhed for, at de ikke ville kunne blive udsat for eller være vidne til vold og voldelige konflikter.

Og så gik vi i gang med at udvikle en bæredygtig sikkerhedsplan for deres ophold i hjemmet hos deres mor med hjælp fra metoden sikkerhedsplanlægning.

Så efter at skabe kudsikkerhed, så kan vi gå i gang med den egentlige sikkerhedsplanlægningsproces.

[SPEAKER_00]

Akkurat.

Så det, som bliver spændende, er at prøve at forstå lidt mere, hvad lægger dere i dette begrebet sikkerhedsplanlægning, og hvad skal til for, at det faktisk skal fungere i møtet med børn og unge?

[SPEAKER_01]

Jeg vil godt tage dig lidt med tilbage i tiden, hvor det hele det startede for mig.

Tilbage i 2008, så arbejdede jeg som socialrådgiver på børneområdet i Københavns Kommune.

Og det var der, jeg første gang blev uddannet i at arbejde løsningsfokuseret med udsatte børneunge og deres familier.

Og det ændrede simpelthen alt for mig i forhold til min praksis.

Det ændrede min måde at tænke på og min måde at møde familierne på og i virkeligheden hele mit professionelle kompas.

Og vi begyndte gennem vores nye mindset og vores nye tilgang at arbejde med reelt inddragelse af både børn og unge og deres forældre og at bygge løsninger op sammen med dem i partnerskab.

Løsninger og sådan noget, både at der styrker ressourcer og kompetencer frem for at samarbejde med dem alene på systemets præmisser.

Det er musik, jeg er inde med, Rikke.

[SPEAKER_00]

Her må jeg bare skyde dig ind, for her møtes vores faglige ståsted virkelig.

Det minder mig om, hvor vigtigt det er at have blik for ressourcer og medvirkning med det, vi jobber med.

[SPEAKER_01]

Ja, det er altså afgørende vigtigt, og vi stoppede på det tidspunkt med at gøre det, som vi tidligere gjorde med at kunne kigge efter bekymringerne og forældrenes mangler.

Og begyndte i stedet for at se efter alt det, der faktisk virkede og alt det, der var muligt.

Og ikke alene kun hos forældrene, men også den støtte, som de fik fra deres private netværk.

Ud fra tanken om, at no man is an island.

Så det der med at aktivere alle ressourcerne omkring børnene og de unge til at skabe bæredygtige løsninger.

Og det blev startskuddet til at arbejde med det, jeg står på i dag.

Arbejde med sikkerhedsplanlægning.

Når jeg arbejder med sikkerhedsplanlægning, så handler det om at give forældre, især med høj risiko for vold og overgreb og massiv omsorgsvægt, en reelt chance for at arbejde tæt sammen med mig, kommunen og deres netværk om at skabe en plan, der sikrer deres børn 24 timer i døgnet med deres ophold i hjemmet.

Så vi kan holde familierne sammen på en tryk og sikker måde for børnene, hvor sikkerhedsplanen skaber den fysiske sikkerhed, men også følelsesmæssigt tryghed, omsorg og trivsel.

Så en sikkerhedsplan er derfor ikke bare et dokument med formuleret aftaler, men en vedvarende proces, en rejse, hvor vi sammen med familien bygger sikkerheden op skridt for skridt, både af familien og netværkets forslag til, hvordan

løsningerne til deres familie skal se ud,
Så vi får skræddersyede løsninger til hvert barn.
Vi anerkender, at forældrene og deres netværk er eksperter på deres liv.
Og så mit ansvar som professionel, det er at skabe en kontekst, hvor
forandringerne og løsningerne kan opstå og facilitere processer, hvor de voksne
omkring børnene kan tænke sig igennem
løsningerne til deres problemer.
Og samtidig vurdere, om familiens løsninger så faktisk er sikre nok til, at
børnene kan blive i hjemmet.
Så børnene er altid i centrum, og de bliver involveret på daglig eller ugenlig
basis alt efter, hvor vi er henne i processen.
Og i sikkerhedsplanlægning, så handler det aldrig om, at forældrene skal passe
på børnene alene, men at de gør det samme med deres netværk.
For som det afrikanske ordsprog siger, it takes a village to raise a child.
Og det er det som fundament, som sikkerhedsplansarbejdet står på.

[SPEAKER_00]

at der er mange, som skal dra og bygge en tryghed sammen, og at alle på en måde
må gøre det i samme retning.
Ja, i samme retning.

[SPEAKER_01]

Fordi sikkerhed, det er ikke noget, vi skaber alene.
Det er noget, vi skaber i relationer, og vi skal have mennesker uden for
familien til at være med til at tage ansvar for det enkelte barns sikkerhed.
Og i samme Oliver's situation, så betød det, at da vi havde skabt akut sikkerhed
for dem med deres nærmeste netværk, så fortsatte jeg med at tale med mor og
drene om, hvem i deres familie og deres private netværk, som vi kunne række
ud til for at høre, om de ville være med til at tage ansvar for at skabe
sikkerhed for dem.
Og her talte jeg både med mor og drengene om, hvem de kendte, som ville være
trygge og sikre voksne at involvere i den ekstremt sårbare situation, det er at
skulle dele bekymringer om vold i familier og invitere andre mennesker ind i
noget af det allermest sårbare.
Og så hjalp jeg mor med at række ud til de her mennesker og forklare dem om,
hvad det ville betyde for dem at sige ja til det, og hvordan de ville kunne
hjælpe, og hvad det ville kræve af dem, hvis de gerne ville være med til det.
Og så kort tid efter, så afholdt vi det første netværksmøde, hvor vi begyndte at
udvikle en plan, som alle omkring drengene ville være trygge ved, og som
kommunen kunne sige god for, til at de kunne komme hjem og bo igen hurtigst
muligt.
Så når jeg bliver spurgt, hvad der skal til for at lykkes med
sikkerhedsplanlægning, så svarer jeg, at det er helt afgørende, for om vi lykkes
med den, er egentlig mindsetet, vores tilgang til at møde familierne, og så vi
bruger metoden meget stringent, også når det er svært.

[SPEAKER_00]

Og jeg tænker, at det du siger, er at du ser på forældrene som mennesker med
potentiale, styrke, ressourcer, at de har kompetence, selv når det ser mørkt ud.
Men jeg hører også, samtidig som du siger det, så vil du aldrig misse fokuset på
det allervigtigste.
Altså, barnet må være i tryghed, det må være i sikkerhed.
Og jeg kunne også tænke mig at høre endnu mere om akkurat det.

[SPEAKER_01]

Det handler grundlæggende om, at vi skal tage barnets stemme alvorligt, og vi skal inddrage dem også som medaktører, og samtidig turde overdrage en del af ansvaret til de mennesker omkring børnene og familien, som er i deres levede liv, når de professionelle er gået hjem.

Der skal f.eks.

være et aktivt privat netværk, ofte i hvert fald 6-8 personer, som kan være med til at tage medansvar for barnets sikkerhed.

Og det vil sige, at nogle af de mennesker, der er medinvolveret, skal have et særligt øje på børnene.

Og børnene skal være trygge ved.

Alle får nogle forskellige roller, men vi skal i hvert fald have nogle, der er helt tætte ind omkring børnene, som hele tiden har et øje for dem.

Og så skal der være et intensivt forløb med mange møder og hjemmebesøg og løbende opfølgninger,

og fornemmelse for alle de involverede.

Men vigtigst af alt, så er det ikke metoden alene, der gør forskellen.

Det er den måde, vi møder familierne på.

At vi skal kunne møde dem med respekt og ærlighed og tydelighed.

Og der må ikke være nogen skjulte dagsordner.

De skal vide, hvad det er, jeg tænker, og hvad det er, jeg vurderer hele tiden.

Og på den måde, så skal vi skabe...

muligheden og rammerne og relationen til at have en åben kommunikation og tydelige forventninger og der igen skabe et stærkt samarbejde så vi kan holde de mange det jeg plejer at sige det er at vi skal i virkeligheden når vi laver de her processer så skal vi holde de mange perspektiver der er på barnets forhold og med åbenhed nysgerrighed og respekt for alle de enkelte individer i samarbejde så alle

der bliver involveret, de kan føle sig set, hørt og respekteret, på trods af forskelligheder, uenigheder og benægtelse og modstand mod processerne.

Fordi jeg har erfaret, at når folk bliver hørt, når de bliver taget alvorligt, er de også mere tilbøjelige til at tage det medansvar, som vi søger, at de skal tage omkring børnene.

[SPEAKER_00]

Så det lægger veldig mye vægt på dette med reel medvirkning, tror jeg, vi ville have sagt i Norge.

Altså en reel inddraging bliver egentlig veldig, veldig vigtigt her.

Stemmer ikke det?

[SPEAKER_01]

lige netop længe, det her, det handler om inddragelse.

Og i arbejde med inddragelse i sikkerhedsplanlægning, så har vi for eksempel ikke et behov for en erkendelse fra de mistænkte forældre i forhold til at erkende volden overgrebende omsorgsvægtende for at kunne skabe sikkerhed for børnene i fremtiden.

Vi skal heller ikke være enige om bekymringerne

De må godt være uenige, men vi skal kunne samarbejde om at skabe forandring i forhold til de konkrete bekymringer, uanset uenigheden.

Så et af de mest udfordrende og alligevel mest afgørende elementer i sikkerhedsplanlægningen, det handler om at kunne arbejde med den benægtelse.

Så mange tror, at vi først kan skabe forandring, når forældrene erkender, hvad der er sket, men sådan er det ikke.

Og særligt i benægtelse af vold og overgreb, så vil den person under mistanke

altid have et behov for at beskytte sig selv mod de alvorlige konsekvenser ved at erkende volden og overgreben.

Konsekvenser som f.eks.

tab af børnene, familien, netværket.

arbejdet, status.

Man kan ikke blive dømt og komme i fængsel for det.

Så man vil sjældent lykkes med at få folk til at tilstå.

Det er desuden så også politiets opgave at lave det arbejde, hvor vores opgave her i det sociale system, det er at skabe sikkerheden for børnene.

Så i sikkerhedsplanlægningen, så har vi hverken behov for eller søger de her erkendelser og voldende overgreb for at kunne skabe sikkerheden for børnene i fremtiden.

Vi bruger heller ikke så meget energi på at diskutere fortiden.

Vi taler om bekymringerne, og vi er tydelige omkring dem, men det er ikke der, energien ligger.

I stedet så fokuserer vi på, hvad det er, vi skal se ske af forandringer fremover, for at børnene kan være trygge og sigte i forældrenes varetægt.

Og vi kan ofte blive enige om én ting.

Og det er, at de ting, som forældre er mistænkt for, ikke må ske i fremtiden.

Og at vi sammen skal finde ud af, hvordan vi forhindrer det.

Der er to beskyttelseshandsyn, jeg kan arbejde med her, for at få forældrene med ind i processen.

Det ene er, at børnene skal være i sikkerhed mod det, og de skal vise os det.

Og den anden del er, at forældrene ikke vil kunne blive beskyldt for det.

eller mistænkt for det igen.

Og det er der, hvor mange gange, så får vi simpelthen inddraget forældrene i samarbejde, fordi de også ønsker ikke at skulle komme til at stå i den situation igen, hvor det er, at de vil blive mistænkt for noget så alvorligt som at være udsat for vold og overgreb.

Jeg i virkeligheden kan arbejde med familier, hvor der er massiv benægtelse og modstand.

Og stadig skabe forandringen.

Det gør jeg ved at fokusere på sikkerhedsmålene, som jeg laver og formulerer, som vi skal arbejde sammen om.

og ikke fokusere på skyld og skam.

Og det gør en enorm forskel, fordi forældrene, de føler sig ikke dømt, men inviteret til samarbejde.

Og når vi lykkes med det, så kan vi faktisk åbne døre ind til familier, som systemet ellers aldrig har fået adgang til.

Og der kommer vi ind og kan få mulighed for at hjælpe nogle børn, som ellers ville have blevet efterladt og overladt alene i noget, som børn ikke skal være overladt alene i.

[SPEAKER_00]

Utrolig interessant drikker.

Tusind, tusind tak.

Jeg tænker, at vi kanskje bare skal runde af denne episode her, for der har du nu på en ganske spændende og tydelig måde vist til betydningene af at samarbejde med forældrene.

Jeg tænker, at i denne episode, som vi snakker om, hvorfor drømmebevidst praksis er helt afgørende, når vi møder barn og familier, som har levt med utryghed.

Vi har været inde ved et vigtigt perspektivskifte, og der er en virkelig hard fokus på det, som skal ske fremover, ikke hvad det har været tidligere.

Og en er også mye fokus på dette for at få mere bæredygtighed og tæt samarbejde, og

at det da kanskje vil åpne sig et større rum for håb, tænker jeg.

Vi har altså i denne episode hørt, hvordan Rikkes model, The Circle of Safety and Reconnection, starter med det mest grundlæggende, altså sikkerhed først. Før vi snakker om bearbejding eller bedring, så må barnet være trygt, siger du Rikke.

Og hvis der er en ting at tage med sig fra denne samtale, så er det kanskje netop det, at når vi jobber med traumer, så jobber vi ikke først og fremmest med selve adfærden, vi jobber med forståelsen, du kalder for mindset, vi jobber med beskyttelse og med behovet for barnets tryghed og tilhørighed.

Og kanskje når vi lykkes med at skabe tryghed, så kan vi begynde at reparere steg for steg.

Så jeg foreslår, at min næste episode går endnu dybere ind i selve denne sikkerhedsplanlægning fra barn, som har erfart trøkke i hverdagslivet sit.

Vi kan følge Sam og Olivers situation videre og se nærmere på, hvordan sikkerhedsplanlægningen kan udformes helt konkret til barnets bedste.

Så igen, tusind tak Rikke for at du deler både erfaringer og konkrete perspektiver fra praksis og fra dit fagbog.

Og tusind tak til dere som lyttede.

Du har nu hørt på en episode fra Café Student, en podcastserie laget af Institut for Socialfag ved Universitetet i Stavanger.

Jeg vil også sige tusind tak til Sarah Hin, som er redaktør sammen med mig på denne episode.

Tusind tak.